ANDRZEJ SAPKOWSKI

Tulíkaste

WSOY

THE WITCHER

NOITURI

ANDRZEJ SAPKOWSKI

Tulikaste

THE WITCHER

NOITURI 4

Suomentanut Tapani Kärkkäinen

Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki

Puolankielinen alkuteos
Chrzest ognia

© 1996, by Andrzej SAPKOWSKI
Published by arrangement with Literary Agency "Agence de l'Est"

Suomenkielinen laitos © Tapani Kärkkäinen ja WSOY 2014

ISBN 978-951-0-40458-4

Painettu EU:ssa

Through these fields of destruction
Baptisms of fire
I've watched all your suffering
As the battles raged higher
And though they did hurt me so bad
In the fear and alarm
You did not desert me
My brothers in arms…
Dire Straits

Silloin sanoi ennustajaeukko noiturille: ”Tämän annan sinulle neuvoksi: Pane jalkaasi rautasaappaat, ota käteesi rautainen sauva. Astele rautasaappailla maailman ääreen, koputtele edessäsi aukeavaa tietä sauvallasi, pirskottele tie kyynelilläsi. Mene läpi tulen ja veden, älä pysähdy, älä katso taaksesi. Ja kun saappaasi kuluvat puhki, kun rautasauvasi halkeaa, kun tuuli ja paahde kuivattaa silmäsi niin, ettei niistä heru enää yhtäkään kyyneltä, silloin löydät maailman äärestä sen, jota olet etsinyt ja jota rakastat. Ehkä.”

Ja noituri lähti kulkemaan läpi tulen ja veden eikä katsonut taakseen. Mutta hän ei ottanut rautasaappaita eikä sauvaa. Hän otti vain noiturinmiekkansa. Hän ei kuunnellut ennustajaeukkoa. Ja hyvä niin, sillä eukko oli huono ennustaja.

Flourens Delannoy, *Satuja ja tarinoita*

Ensimmäinen luku

Linnut rääkyivät pusikossa.

Solan rinteitä peitti tiheä karhunvatukka- ja happomarjapusikko, ihanteellinen paikka pesimiseen ja ruokailuun. Ei siis ihme, että se oli täynnä lintuja. Viherpeipot sirkuttivat vimmatusti, urpiaiset ja hernekertut visersivät, ja vähän väliä kuului peipon soinnukas tvink-tvink. Peippo sirkuttaa sadetta, Milva ajatteli ja vilkaisi vaistomaisesti taivaalle. Pilviä ei näkynyt. Mutta peipon sirkutus tietää aina sadetta. Hyvä olisikin, jos vihdoin vähän sataisi.

Paikka vastapäätä solan suuta oli metsästäjälle oiva tukikohta. Siitä oli helppo saada saalista, varsinkin täällä Brokilonissa, riistan ikiaikaisessa tyyssijassa. Valtaisaa metsää hallitsevat dryadit kävivät metsällä ani harvoin, ja ihmiset uskaltautuivat paikalle sitäkin harvemmin. Täällä lihaa tai nahkaa himoitseva metsämies joutui itse jahdin kohteeksi. Brokilonin dryadit eivät antaneet armoa tunkeilijoille. Milvakin oli saanut kokea sen omissa nahoissaan.

Oli miten oli, eläimistä ei Brokilonissa ollut pulaa. Milva oli kuitenkin kyhjöttänyt asemissa jo yli kaksi tuntia, eikä mitään ollut ilmaantunut nuolenkantaman päähän. Jalan ei metsästämisestä tullut mitään – kuukausia jatkunut kuivuus oli vuorannut polut risuilla ja lehdillä, ja ne rasahtelivat joka askeleella.

Sellaisissa olosuhteissa vain liikkumaton kyhjötys asemissa saattoi tuottaa tuloksen ja saaliin.

Jousen kaarelle istahti amiraaliperhonen. Milva ei hätistänyt sitä pois. Hän katseli, miten se painoi siipensä yhteen ja levitti ne taas auki, ja samalla hän tarkkaili vasta hankkimaansa jousta, jota ei vielä malttanut lakata ihastelemasta. Hän oli pesunkestävä jousiampuja ja rakasti hyviä jousia. Ja se, jota hän nyt piteli käsissään, oli ykköslaatua.

Milvalla oli ollut useita jousia. Hän oli opetellut ampumaan tavallisilla, saarnesta tai marjakuusesta tehdyillä, mutta oli pian luopunut niistä ja siirtynyt kiiltäviin liimapuujousiin, jollaisia dryadit ja haltiat käyttivät. Haltiajouset olivat lyhyempiä, kevyempiä ja kätevämpiä, ja rakenteensa – kerroksittain puuta ja eläinten jänteitä – ansiosta paljon saarnipuisia ”nopeampia”: niistä ammuttu nuoli saavutti kohteensa paljon lyhyemmässä ajassa ja matalammalla kaarella, tuulen tarttumatta. Tällaisen aseen parhaita, nelinkertaisesti taivutettuja yksilöitä kutsuttiin haltiakielellä *zefhareiksi*, sillä jousen mutkikkaat lavat ja kaari muodostivat kyseisen riimun. Milva oli käyttänyt zefhareja jo useamman vuoden ja oli vakuuttunut, ettei niitä voittanut mikään.

Mutta vihdoin hän oli törmännyt voittajaan. Se oli tapahtunut Cidariksen merimarkkinoilla, missäpä muualla. Markkinat olivat kuulut laajasta valikoimista erikoisia ja harvinaisia tavaroita, joita merimiehet toivat maailman kaukaisimmista kolkista, kaikkialta minne vain kogit ja kaljuunat pääsivät. Aina voidessaan Milva kävi markkinoilla tutkiskelemassa merentakaisia jousia. Sieltä hän oli sitten hankkinut jousen, jonka oli arvellut palvelevan häntä monta vuotta, Zerrikaniasta tuodun zefharin, jossa oli sileäksi hiottua antiloopinsarvea vahvikkeena. Zefharin kaari oli ollut täydellinen. Vuoden ajan. Tai siis vuotta myöhemmin hän näki samassa myyntikojussa, samalla kauppiaalla todellisen aarteen.

Jousi oli peräisin kaukaa pohjolasta. Siinä oli kuusikymmentäkaksi tuumaa pitkä kaari, mahonkinen, täydellisesti säädetty tähtäin sekä litteät, liimapuiset lavat, jotka oli tehty panemalla kerroksittain jalopuuta, keitettyjä jänteitä ja valaanluuta. Vieressään lepäävistä liimapuujousista se erosi paitsi rakenteeltaan myös hinnaltaan – ja juuri hinta kiinnitti Milvan huomion. Mutta kun hän otti jousen käteensä ja kokeili sitä, hän maksoi epäröimättä ja tinkimättä hinnan, jonka kauppias oli pyytänyt. Neljäsataa Novigradin kruunua. Oli selvää, ettei hänellä ollut mukanaan sellaista tähtitieteellistä summaa – hän uhrasi zerrikaanizefharinsa, nipun soopelinnahkoja ja silmiähivelevän kaunista haltiatyötä olevan medaljongin, korallikameen, jonka reunoille oli upotettu jokihelmiä.

Mutta hän ei ollut katunut. Ei kertaakaan. Jousi oli uskomattoman kevyt ja suorastaan ihanteellisen tarkka. Vaikkei se ollutkaan pitkän pitkä, sen liimapuulapoihin kätkeytyi melkoinen voima. Tarkkaan kierretyn kaaren päiden varaan oli viritetty silkistä ja hampusta tehty jänne, ja kun sitä vedettiin kaksikymmentäneljä tuumaa, saatiin aikaan viidenkymmenenviiden naulan ammuntavoima. Oli toki olemassa jousia, joissa saatiin aikaan jopa kahdeksankymmenen naulan voima, mutta Milvan mielestä sellainen oli liioittelua. Hänen viisikymmentäviisinaulaisestaan ammuttu nuoli lensi kaksisataa jalkaa kahden sydämenlyönnin välisessä ajassa, ja vielä sadan askeleen päässä sen voima riitti haavoittamaan kuolettavasti saksanhirveä, ja haarniskattoman ihmisen se lävisti. Saksanhirveä isompia eläimiä ja raskaasti aseistautuneita ihmisiä Milva harvemmin metsästi.

Perhonen lensi pois. Peipot sirkuttivat yhä pusikossa. Eikä vieläkään mitään tullut nuolenkantamalle. Milva nojasi olkansa männynrunkoon ja alkoi muistella. Ihan vain aikaa tappaakseen.

*

Milva oli kohdannut noiturin ensimmäisen kerran heinäkuussa, kaksi viikkoa Thaneddin saaren tapahtumien jälkeen, sen jälkeen kun sota oli syttynyt Dol Angrassa. Milva oli palannut Brokiloniin vähän yli kymmenen päivän poissaolon jälkeen muassaan rippeet scoia'tael-kommandosta, joka oli murskattu Temeriassa kun se oli yrittänyt päästä sotaan joutuneen Aedirnin alueelle. Oravat olivat halunneet liittyä Dol Blathannan haltioiden lietsomaan kapinaan. He eivät olleet onnistuneet, ja jos Milvaa ei olisi ollut, he olisivat olleet mennyttä miestä. Mutta he olivat löytäneet Milvan ja turvapaikan Brokilonista.

Heti tulonsa jälkeen Milva oli saanut kuulla, että Aglaïs odottaa pikaisesti näkevänsä hänet Col Serraissa. Hän oli hieman ihmetellyt, sillä Aglaïs oli Brokilonin parantajien esimies, ja kuumista lähteistään ja luolistaan tunnettu Col Serrain syvä laakso oli parantola.

Milva kuitenkin noudatti kutsua varmana siitä, että kyse oli jostakin vammoistaan toipuneesta haltiasta, joka hänen välityksellään halusi saada yhteyden kommandoonsa. Mutta kun hän näki haavoittuneen noiturin ja sai tietää, mistä oli kysymys, hän raivostui. Hän säntäsi ulos luolasta tukka hajallaan ja purki kiukkunsa Aglaïsiin.

"Hän näki minut! Hän näki minun kasvoni! Tajuatko, mitä voi siitä seurata?"

"Ei, en tajua", parantaja sanoi kalseasti. "Hän on Gwynbleidd, noituri. Brokilonin ystävä. Hän on ollut täällä jo kaksi viikkoa, uudestakuusta lähtien. Ja menee vielä jonkin aikaa, ennen kuin hän pääsee jalkeille ja pystyy kävelemään normaalisti. Hän haluaa kuulla uutisia maailmalta, läheisistään. Kukaan muu kuin sinä ei voi kertoa niitä hänelle."

"Uutisia maailmalta? Järkesi olet menettänyt, oi puunhengetär! Etkö tiedä mitä tapahtuu maailmalla, tämän metsäkotosi ulkopuolella? Aedirnissa sota! Brugge, Temeria ja Redania sekaisin, helvetti irti, ajojahti! Nyt jahdataan Thaneddin kapinallisia,

joka paikassa! Joka paikka täynnä vakoojia ja *an'givareita*, yksi sana, yksi irvistys väärässä paikassa, ja jo pyöveli heiluttaa punaista rautaa! Ja minä muka lähtisin vakoilemaan, kyselemään, tietoja keräämään? Henkikullan panisin alttiiksi? Kenen takia? Jonkun puolikuolleen noiturin? Kuka hän on minulle, veli vai velipuoli? Olet järkesi menettänyt, Aglaïs!"

"Jos aiot jatkaa karjumista, niin mennään metsään", dryadi keskeytti tyynesti. "Noituri tarvitsee hiljaisuutta."

Milva loi tahtomattaan silmäyksen luolan suulle, jossa oli hetki sitten nähnyt haavoittuneen noiturin. Aikamoinen mies, hän ajatteli vaistomaisesti, laiha mutta jäntevä… Naama vitivalkoinen, mutta vatsa litteä kuin nuorukaisella, taitaa viihtyä ennemmin työn touhussa kuin laardin ja olvin ääressä…

"Hän oli Thaneddilla", Milva totesi, ei kysynyt. "Kapinallinen."

"En tiedä", Aglaïs sanoi ja kohautti harteitaan. "Hän on haavoittunut, tarvitsee apua. Muusta en piittaa."

Milva huokaisi. Parantaja oli tunnettu niukkasanaisuudestaan. Mutta Milva oli jo ehtinyt kuulla Brokilonin länsireunan dryadien kiihtyneitä kertomuksia ja tiesi kaiken kahden viikon takaisista tapahtumista. Kastanjanruskeatukkaisesta velhosta, joka oli taikavalopallon välähdyksessä ilmestynyt Brokiloniin mukanaan rampa mies, jolta oli käsi ja jalka poikki. Rampa oli osoittautunut noituriksi, jonka dryadit tunsivat nimellä Gwynbleidd, Valkoinen susi.

Dryadit olivat kertoneet, että aluksi kukaan ei ollut tiennyt mitä tehdä. Verihaavoilla oleva noituri oli vuoroin huutanut ja vuoroin pyörtynyt, Aglaïs oli sitonut haavoja ja velho kiroillut. Ja itkenyt. Viimeksi mainittuun Milva ei suurin surminkaan uskonut – kuka oli ikinä nähnyt itkevää velhoa? Ja sitten oli tullut käsky Duen Canellista, Hopeasilmäiseltä Eithnéltä, Brokilonin valtiattarelta. Velho on saatettava pois, oli Dryadimetsän johtajattaren käsky käynyt. Ja noituri hoidettava kuntoon.

Noituri oli saanut hyvää hoitoa. Milva huomasi sen. Noituri lepäsi luolassa, syvennyksessä joka oli täynnä Brokilonin taikalähteiden vettä, ja hänen kiskoihin ja vetolaitteisiin kiinnitetyt raajansa oli peitetty paksulla kerroksella parantavaa conynhaelaköynnöstä ja rohtoraunioyrtin purppuranpunaisia kukkaversoja. Hänen hiuksensa olivat valkeat kuin maito. Hän oli tajuissaan, vaikka conynhaelalla lääkityt makasivat yleensä voipuneina paikallaan ja hourivat, kun taikuus puhui heidän kauttaan…

”No?” parantajan innoton ääni tempaisi Milvan mietteistä. ”Mitä nyt tehdään? Mitä sanon hänelle?”

”Sano että painuu sinne minne pippuri kasvaa”, Milva murahti ja nosti matkapussukan ja metsästyspuukon raskauttamaa vyötään. ”Ja sinne mene sinäkin, Aglaïs.”

”Kuten haluat. En pakota sinua.”

”Oikeassa olet. Et niin pakota.”

Milva meni metsään, harvan männikön sisään, eikä katsonut taakseen. Hän oli kiukkuinen.

Sen, mitä oli Thaneddin saarella tapahtunut heinäkuun ensimmäisen uudenkuun yönä, Milva tiesi hyvin, scoia’taelit puhuivat siitä lakkaamatta. Velhokokouksen aikana saarella oli syttynyt kapina, verta oli vuotanut ja kauloja katkennut. Ja kun Nilfgaardin sotaväki oli kuin sovitusta merkistä iskenyt Aedirniin ja Lyriaan, oli syttynyt sota. Temeriassa, Redaniassa ja Kaedwenissa olivat kaikki käyneet scoia’taelien kimppuun. Ensinnäkin siksi, että joku scoia’tael-kommando oli kuulemma avustanut Thaneddin kapinallisia velhoja. Toiseksi siksi, että joku haltia tai puolhaltia oli kuulemma puukottanut kuoliaaksi Redanian kuninkaan Vizimirin. Ihmiset olivat raivopäissään käyneet oravien kimppuun. Kaikkialla kiehui ja kuohui kuin missäkin kattilassa, haltiain veri virtasi valtoimenaan…

Haa, Milva ajatteli, ehkäpä papit ovat oikeassa, ehkä maailmanloppu ja tuomiopäivä ovat oikeasti lähellä? Maailma palaa, ihminen on susi ei vain haltialle vaan myös ihmiselle, veli

kohottaa veitsensä veljeä vastaan… Ja noituri sotkeentuu politiikkaan ja liittyy kapinaan. Noituri, jonka ainoa tehtävä on vaeltaa maailmalla ja tappaa ihmisille vahingollisia hirviöitä! Niin kauan kuin maailma on ollut tolallaan, yksikään noituri ei ole antanut sotkea itseään sen paremmin politiikkaan kuin sotimiseen. Onpa olemassa satukin, jossa tyhmä kuningas, joka kantaa vettä siivilällä, koettaa tehdä jäniksestä lähetin ja noiturista maaherran. Ja nyt yhtäkkiä meillä on noituri, joka on haavoilla noustuaan kapinaan kuningasta vastaan ja jonka täytyy pakoilla rangaistusta Brokilonissa. Maailmanloppu, totta tosiaan!

”Tervehdys, Maria.”

Milva säpsähti. Mäntyyn nojaavalla dryadilla oli hopeanväriset silmät ja hiukset. Laskeva aurinko ympäröi hänen päänsä sädekehällä metsän kirjavaa seinää vasten. Milva laskeutui toisen polvensa varaan ja painoi alas päänsä.

”Ollos tervehditty, Eithné-rouva.”

Brokilonin valtiatar työnsi pienen, kultaisen sirpin nilavyönsä taakse.

”Nouse ylös”, hän sanoi. ”Kävellään vähän. Haluan puhua kanssasi.”

He käyskentelivät pitkään varjoisen metsän siimeksessä, pieni hopeahiuksinen dryadi ja pitkä keltatukkainen tyttö. Kumpikaan ei rikkonut hiljaisuutta.

”Et ole pitkään aikaan käynyt Duen Canellissa, Maria.”

”Aika ei ole riittänyt, Eithné-rouva. Duen Canelliin on pitkä matka Nauhaselta, ja minä… Tiedät kyllä.”

”Tiedän. Väsyttääkö sinua jo?”

”Haltiat tarvitsevat apua. Sinun käskystäsihän minä heitä autan.”

”Minun pyynnöstäni.”

”Niin tosiaan. Pyynnöstä.”

”Minulla olisi vielä yksi.”

”Niin arvelinkin. Noituri?”

”Auta häntä.”

Milva seisahtui ja kääntyi poispäin, taittoi rajulla liikkeellä oksan kuusamasta, pyöritteli sitä sormissaan ja viskasi sen maahan.

”Jo puoli vuotta on kulunut, ja yhä vain henkeni panen likoon ja tuon haavoittuneita kommandoita Brokiloniin…” hän sanoi hiljaisella äänellä ja tuijotti dryadin hopeisiin silmiin. ”He lepäävät, haavat paranevat, ja sitten minä vien heidät takaisin… Eikö se riitä? Enkö tarpeeksi ole tehnyt? Heti kun uusikuu koittaa, lähden pimeään yöhön… Aurinkoa olen jo alkanut pelätä kuin lepakko tai lehtopöllö…”

”Kukaan ei tunne metsäpolkuja paremmin kuin sinä.”

”Salomailla en yhtään mitään saa tietää. Noituri kai haluaisi että tietoja kerään, kuljen ihmisten joukossa. Hän on kapinallinen, hänen nimensä varalta *an'givaret* kulkevat korvat höröllään. En voi näyttäytyä kaupungeissa. Jos vaikka joku tunnistaa…? Ne asiat ovat vielä tuoreessa muistissa, veri ei ole vielä kuivunut… Silloin vuoti paljon verta, Eithné-rouva.”

”Paljon vuotikin.” Vanhan dryadin silmät olivat tutkimattomat, kylmät, läpitunkemattomat. ”Paljon, se on totta.”

”Seivästävät, jos tunnistavat.”

”Olet harkitsevainen. Olet varovainen ja valpas.”

”Jos haluaa kerätä tiedot, joita noituri haluaa, ei voi olla varovainen. Pitää kysellä. Mutta vaarallista on näyttää uteliaalta. Jos minut kiinni saavat…”

”Sinulla on kontaktisi.”

”Kiduttavat. Murhaavat. Tai panevat mätänemään Drakenborgiin…”

”Et ole minulle velkaa mitään.”

Milva käänsi päänsä pois ja puri huultaan.

”Olenpas”, hän sanoi katkerasti. ”Sitä en unohtaa voi.”

Hän painoi silmänsä sirrilleen, ja yhtäkkiä hänen kasvonsa kurtistuivat, huulet värähtivät, hampaat puristuivat tiukasti

yhteen. Silmäluomien alla muisto kajasti kalpeasti kuin kuun kajo eräänä tiettynä yönä. Ansan nahkasilmukkaan jääneen nilkan kipu, kipu riuhtaisun repimissä nivelissä tuli yhtäkkiä takaisin. Korvissa soi äkisti suoristuvan puun lehtien kahina… Huutoja ja voihkintaa, villi, raivokas, kauhistunut rimpuilu ja inhottava pelon tunne, joka valahti häneen kun hän tajusi, ettei pääsisi irti… Huuto ja pelko, köyden nitinä, aaltoilevat varjot, kieppuva, luonnoton, ylösalaisin kiepsahtanut maa, ylösalaisin kääntynyt taivas, ohimoissa sykkivä veri… Ja aamun koittaessa ympärillä ketjuna seisovat dryadit… Kaukaa kantautuva, hopeaa helähtelevä nauru… Sätkynukke narun päässä! Keinu siinä, keinu, neitokainen, pää alassuin… Ja hänen oma, mutta vieraalta kuulostava, koriseva huutonsa. Ja sen jälkeen: pimeys.

”Velkaa minä totta totisesti olen”, hän toisti hampaittensa välistä. ”Totta totisesti, olenhan kuolemaantuomittu joka on päästetty irti hirttoköydestä. Niin kauan kuin hengissä olen en taida saada tuota velkaa maksetuksi.”

”Jokaisella on velkansa”, Eithné sanoi. ”Sellaista elämä on, Maria Barring. Velkoja ja sitoumuksia, lupauksia, kiitollisuutta, maksuja… Teet jotakin jonkun toisen hyväksi. Tai ehkäpä itsesi hyväksi? Sillä oikeastaan me maksamme takaisin aina itsellemme, emme toisille. Jokaisen ottamamme velan maksamme itsellemme. Jokaisessa meistä asuu yhtä aikaa velallinen ja velkoja. Asian ydin on siitä, että me sisimmässämme suostumme tuohon laskutoimitukseen. Tulemme maailmaan pienenä siruna elämää, joka on meille annettu, ja sen jälkeen me aina uudestaan ja uudestaan otamme velkaa ja maksamme sitä. Itsellemme. Itsemme tähden. Jotta loppujen lopuksi olisimme sujut.”

”Tuo mies tärkeä sinulle on, Eithné-rouva, eikö olekin? Tuo… noituri?”

”Niin on. Vaikkei hän sitä tiedäkään. Mene takaisin Col Serraihin, Maria Barring. Mene hänen luokseen. Ja tee, mitä hän sinulta pyytää.”

*

Solassa risut rasahtelivat, oksa paukahti. Kuului harakan äänekästä ja kiukkuista säksätystä, peipot lehahtivat lentoon niin että valkoiset siipilaikut välkähtelivät. Milva pidätti hengitystään. Vihdoinkin.

Harakka säksätti. Säk-säk-säk. Taas kerran oksa paukahti.

Milva kohensi vasenta kyynärvarttaan suojaavaa nahkasuojusta, joka oli palvellut jo niin pitkään että oli kulunut kiiltäväksi. Sitten hän työnsi ranteensa tähtäimeen kiinnitettyyn silmukkaan. Reiteen kiinnitetystä litteästä nuoliviinestä hän otti nuolen. Vaistomaisesti, vanhasta tottumuksesta hän tarkisti nuolenpään terien ja sulkien kunnon. Hän osti nuolenpäät yleensä markkinoilta – kelpuuttaen keskimäärin yhden kymmenestä tarjotusta – mutta sulat hän pani niihin itse. Suurimmassa osassa kaupan olevista valmiista nuolenpäistä sulat olivat liian lyhyet ja ne oli kiinnitetty nuolenpään suuntaisesti, ja Milva taas käytti pelkästään sellaisia nuolenpäitä, joiden sulat oli aseteltu kierteeksi eivätkä koskaan olleet alle viisi tuumaa pitkät.

Hän painoi nuolen jännettä vasten ja jäi tuijottamaan solan suuta, puunrunkojen välissä vihertävää happomarjapensasta, joka oli raskaana punaisista marjoista.

Peipot eivät olleet lentäneet kauas – ne alkoivat taas sirkuttaa. Tule, kuttuseni, Milva ajatteli, nosti jousen ja jännitti sen. Tule. Olen valmis.

Mutta kauriit olivat menneet menojaan kohti suota ja Nauhaseen laskeutuvien purojen lähteitä. Solasta esiin asteli vuohipukki. Kaunis, silmämääräisesti katsoen yli nelikymmentuumainen. Se nosti päätään, höristi korviaan ja kääntyi sitten pusikkoon päin näykkimään lehtiä.

Eläin seisoi otollisesti, takapuoli Milvaan päin. Jos puunrunko ei olisi peittänyt kohdetta, hän olisi ampunut mitään miettimättä. Jopa vatsaan osuessaan nuoli olisi lävistänyt sen ja

osunut sydämeen, maksaan tai keuhkoihin. Takareiteen osuessaan se repisi rikki valtimon, ja eläin ei kauan jaksaisi juosta. Milva odotti jousi jännitettynä.

Vuohi kohotti jälleen päätään, otti askeleen ja tuli esiin puun takaa – ja kääntyi yhtäkkiä niin, että sen etuvartalo oli viistosti Milvaan päin. Milva piti jousta edelleen jännitettynä ja kirosi mielessään. Edestä ampuminen oli epävarmaa, nuolenkärki saattoi keuhkojen sijaan osua vatsaan. Milva odotti henkeään pidätellen ja tunsi suupielessään jousen suolaisen maun. Tässä piili aseen merkittävä, suorastaan korvaamaton etu – jos hän olisi käyttänyt raskaampaa tai huolimattomammin tehtyä asetta, hän ei olisi pystynyt pitämään sitä näin kauan laukaisuvalmiina ilman että käsi olisi väsynyt ja osumatarkkuus laskenut.

Onneksi vuohi kumartui, näykkäisi sammaleesta pilkistäviä ruohonkorsia ja käänsi Milvalle kylkensä. Milva huokaisi tyynesti, tähtäsi eläimen rintaan ja päästi jousen hellästi irtoamaan otteestaan.

Hän ei kuitenkaan kuullut odottamaansa rusahdusta, kun nuolenkärki murskaa kylkiluut. Sen sijaan vuohi hyppäsi ilmaan, potkaisi takajaloillaan ja katosi paikalta niin että kuivat oksat rasahtelivat ja lehdet kahahtelivat.

Parin seuraavan sydämenlyönnin ajan Milva seisoi liikkumatta, kivettyneenä kuin metsänjumalattaren marmoripatsas. Vasta kuin kaikki äänet olivat hiljenneet, hän otti oikean kätensä poskelta ja laski jousen. Hän painoi mieleensä eläimen pakoreitin, istuutui kaikessa rauhassa maahan ja nojasi selän puunrunkoa vasten. Hän oli kokenut metsästäjä, samonnut kruunun metsiä lapsesta asti, kaatanut ensimmäisen kauriinsa yhdentoista vanhana ja ensimmäisen nelitoistapiikkisen hirven neljäntenätoista syntymäpäivänään – mikä uskomattoman hieno enne metsästäjänuralle. Ja kokemus oli opettanut, että ammutun saaliin perään ei parane koskaan kiirehtiä. Jos nuoli oli osunut hyvin, vuohi ei pääsisi kahtasataa askelta kauemman solan suulta.

Jos osuma taas oli kehnonpuoleinen – mitä Milva ei jaksanut uskoa – kiire saattoi vain pahentaa asiaa. Huonosti ammuttu, haavoittunut saaliseläin aikansa pingottuaan pakokauhun vallassa hidastaa vauhtiaan, jos sen annetaan olla rauhassa. Jos sen perään lähdetään ja sitä pelotetaan, se pinkoo henkensä kaupalla eteenpäin ja pysähtyy vasta siellä missä kasvaa pippuria.

Milvalla oli siis ainakin puoli tuntia aikaa. Hän pani ruohonkorren hampaittensa väliin ja vajosi taas mietteisiinsä. Hän muisteli.

*

Kun hän kahdentoista päivän päästä oli palannut Brokiloniin, noituri jo käveli. Ontui hieman ja laahasi jalkaansa, mutta käveli. Milva ei sitä ihmetellyt, hän tiesi metsän veden ja conynhaelaksi kutsutun yrtin ihmeellisestä, parantavasta vaikutuksesta. Hän tiesi myös Aglaïsin taidot – hän oli useammin kuin kerran saanut todistaa haavoittuneiden dryadien salamannopeaa paranemista. Eivätkä huhut noiturien poikkeuksellisesta vastustuskyvystä ja sinnikkyydestä olleet nekään tuulesta temmattuja.

Hän ei mennyt Col Serraihin heti tultuaan, vaikka dryadit antoivatkin ymmärtää, että Gwynbleidd odotti malttamattomana hänen paluutaan. Hän viivytteli tarkoituksellisesti, sillä hän oli edelleenkin tyytymätön saamaansa tehtävään ja halusi näyttää sen. Hän saatteli leiriin oravakommandosta tuomansa haltiat. Hän kertoili monisanaisesti matkan sattumuksista ja varoitti dryadeja ihmisten valmistelemasta motista Nauhasella. Vasta kolmannen muistutuksen jälkeen Milva kävi kylvyssä, vaihtoi vaatteet ja meni tapaamaan noituria.

Noituri odotti metsänaukion reunalla, setripuiden katveessa. Hän käyskenteli edestakaisin, laskeutui välillä kyykkyyn ja pongahti sitten jäntevästi ylös. Aglaïs oli selvästikin määrännyt hänelle harjoituksia.

”Mitä uutisia?” hän kysyi Milvalta heti alkutervehdysten jälkeen. Äänen kylmyys ei hämännyt Milvaa.

”Sota lopuillaan taitaa olla ”, Milva sanoi harteitaan kohauttaen. ”Nilfgaard kuulemma kukistanut Lyrian ja Aedirnin kovalla kädellä. Verden antautunut, Temerian kuningas tehnyt sopimuksen Nilfgaardin keisarin kanssa. Ja Kukkalaakson haltiat perustaneet oman kuningaskunnan. Vaan Temerian ja Redanian haltiat eivät ole siirtyneet sinne. Taistelevat yhä…”

”En minä sitä kysynyt.”

”Etkö?” Milva teeskenteli hämmästynyttä. ”Kas, et. Kävisin minä Dorianissakin, kuten pyysit, vaikka se aikamoista lisämatkaa tiesi. Ja tiet tätä nykyä vaaralliset ovat…”

Hän keskeytti venytelläkseen. Tällä kertaa Geralt ei hoputtanut häntä.

”Oliko se Codringher, jonka luona minun käydä käskit, hyväkin ystäväsi?” Milva kysyi lopulta.

Noiturin kasvot eivät värähtäneetkään, mutta Milva tiesi hänen ymmärtäneen asian heti.

”Ei. Ei ollut.”

”Hyvä”, Milva jatkoi vapautuneesti. ”Ei ole näet mies enää elävien kirjoissa. Paloi poroksi yhdessä talonsa kanssa. Jäljelle jäi vain savupiippu ja puoli päätyseinää. Huhuja kuhisee Dorian. Puhuvat toiset, että Codringher oli mustaa magiaa harrastanut ja myrkkyjä keitellyt, tehnyt sopimuksen paholaisen kanssa, ja siksi oli paholaisen tuli hänet nielaissut. Toisten mukaan oli mies pistänyt nokkansa väärään rakoon, niin oli kuulemma pololla tapana. Se ei ollut miellyttänyt jotakuta, joten tämä joku oli kas noin vain nirhinyt hänet ja peittänyt sitten jälkensä sytyttämällä talon tuleen. Mitä arvelet itse?”

Milva ei saanut vastausta eikä nähdä minkäänlaista tunnetta harmailla kasvoilla. Niinpä hän jatkoi samaan ilkeään ja ylimieliseen sävyyn.

”Jännää on, että Codringher kuolee ja talonsa palaa kun on

heinäkuun ensimmäinen uusikuu, ja samaan aikaan Thaneddin saaren sotku sattuu. Kas, ihan kuin olisi joku tuuminut, että Codringher tietää jotakin Thaneddista, halunnut kuulustella häntä, halunnut hyvissä ajoin sulkea hänen suunsa ikiajoiksi, vaientaa kielen. Mitä sanot? Haa, et näköjään mitään. Vähäpuheisia ollaan! Vaan minäpä sanon: vaarallisia nämä sinun puuhasi, vakoilu ja utelu. Voi joku kohta haluta sulkea muidenkin kuin vain Codringherin suun ja korvat. Niin luulen."

"Anteeksi", noituri sanoi hetken tauon jälkeen. "Olet oikeassa. Olen pannut sinut vaaraan. Tehtävä on liian vaarallinen…"

"Naiselle vai?" Milva sanoi ja heilautti päätään rajusti niin että vielä märät hiukset heittyivät pois hartioilta. "Niinkö sanoa halusit? Kas kohteliaisuutta! Paina kuule kalloosi, että vaikka kusella käydessä kyykistyn, takkini on vuorattu sudella, ei jäniksellä! Pelkuriksi älä hauku, kun et tunne!"

"Tunnen minä", noituri sanoi hiljaa ja rauhallisesti, välittämättä Milvan kiukusta ja korotetusta äänestä. "Olet Milva. Tuot Brokiloniin oravia läpi saartorenkaiden. Tiedän urheutesi. Mutta olen kevytmielisesti ja itserakkaasti pannut sinut alttiiksi…"

"Typerys!" Milva kivahti ja keskeytti noiturin tylysti. "Itsestäsi ole huolissasi, älä minusta. Tytöstä ole huolissasi…"

Hän hymyili ivallisesti. Sillä tällä kertaa noiturin kasvot muuttuivat. Milva vaikeni mietteliäänä ja jäi odottamaan jatkokysymyksiä.

"Mitä tiedät?" noituri kysyi viimein. "Ja keneltä?"

"Sinulla oli Codringherisi", Milva tuhahti ja nosti ylpeästi päätään, "minulla omat tuttavani. Sellaiset, joilla nokkelat silmät ja korvat on."

"Puhu. Pyydän sinua, Milva."

"Thaneddin kahakan jälkeen kuohui", Milva aloitti hetken odotettuaan. "Pettureita jahdattiin. Varsinkin niitä, jotka Nilfgaardin kelkkaan olivat hypänneet, ja muitakin luopioita.

Jotkut kiinni saatiin, toiset katosivat kuin maa niellyt olisi. Ei tarvitse kuin hiven älyä olla, niin ymmärtää mihin olivat menneet, kenen siipien suojiin luikkineet. Vaan jahdattu ei yksin velhoja ja pettureita. Thaneddilla velhoja auttoi oravakommando, johdossaan kuulu Faoiltiarna. Nyt etsivät häntä. Käsky käynyt on: jokaista kiinni saatua haltiaa pitää kiduttaa ja kysellä Faoiltiarnasta."

"Kuka tämä Faoiltiarna on?"

"Haltia, scoia'tael. Tuottanut ihmisille harmaita hiuksia enemmän kuin moni muu. Päänsä on hinnoiteltu kalliiksi. Mutta eivät etsi yksin häntä, vaan myös erästä nilfgaardilaista ritaria, Thaneddilla oli hänkin. Ja vielä…"

"Puhu."

"*An'givaret* kyselevät noiturista nimeltä Geralt Rivialainen. Ja tytöstä nimeltä Cirilla. On kumpikin käsketty elävinä kiinni ottaa. Kuolema uhkaa, jos heiltä hiuskaan päästä putoaa saati leninginnappi irtoaa. Hah! Taidat kovinkin rakas olla heille, kun niin terveytesi perään katsovat…"

Milva keskeytti nähdessään noiturin ilmeen. Epäinhimillinen tyyneys oli yhtäkkiä kadonnut tämän kasvoilta. Milva tajusi, ettei yrityksestään huolimatta ollut onnistunut saada noituria pelkäämään. Ainakaan oman henkikullan edestä. Yhtäkkiä Milvaa hävetti.

"No, jahti yhtä tyhjän kanssa on", hän sanoi lauhkeammin, mutta lievästi pilkallinen hymy yhä huulillaan. "Brokilonissa olet turvassa. Eikä tyttöäkään elävänä kiinni saada. Thaneddin rauniot raivattiin, ja samalla tutkivat sen romahtaneen taikatornin jäänteet… Hei, mikäs nyt tuli?"

Noituri horjahti, otti tukea setristä ja rojahti istualleen puun viereen. Milva pomppasi hänen viereensä säikähtäneenä kalpeudesta, joka oli valahtanut noiturin kasvoille.

"Aglaïs! Sirssa! Fauve! Tänne ja sukkelaan! Hemmetti, ettei vain olisi kuolo tullut! Hei, mies!"

”Älä huuda heitä… Ei minulla ole hätää… Puhu. Haluan tietää.”

Yhtäkkiä Milva tajusi.

”Ei mitään löydetty raunioista!” hän huusi tajuten itsekin kalpenevansa. ”Ei yhtään mitään! Joka kivi käännettiin ja taikavoimiakin käytettiin, vaan mitään ei löydetty…”

Milva pyyhkäisi hien kulmistaan ja pysäytti eleellään paikalle kiiruhtavat dryadit. Hän tarttui istuvaa noituria hartioista ja kumartui hänen ylleen niin, että pitkät, vaaleat hiukset valahtivat noiturin kalvenneille kasvoille.

”Väärin käsitit ”, hän toisteli nopeasti ja sekavasti, tuskin osaten valita sopivia sanoista, jotka tungeksivat hänen huulilleen. ”Minä sitä vain halusin sanoa että… Väärin minut käsitit. Minä nimittäin… Mistä tietää olisin voinut, että sinä noin paljon… En halunnut näin. Minä sitä vain että tyttö… Että häntä ei löydetä, koska katosi jäljettömiin, ihan kuin ne velhotkin… Anteeksi.”

Noituri ei sanonut mitään. Hän katsoi sivummalle. Milva puri huultaan ja puristi kätensä nyrkkiin.

”Lähden Brokilonista kolmen päivän päästä”, hän sanoi lempeästi pitkän, hyvin pitkän hiljaisuuden jälkeen. ”Pienentyköön kuu pikkuisen, pimentyköön vähäsen yöt. Kymmenen päivän päästä palaan, ehkä aikaisemminkin. Kohta Päkän jälkeen, heti elokuun alussa. Älä huolehdi. Mylläätyköot maa ja vesi, mutta saan kaiken selville. Jos joku neitokaisesta jotakin tietää, kerron sinulle.”

”Kiitos, Milva.”

”Kymmenen päivän päästä nähdään… Gwynbleidd.”

”Nimeni on Geralt”, noituri sanoi ja ojensi kätensä. Milva puristi sitä ääneti. Ja lujaa.

”Maria Barring olen minä.”

Noituri kiitti häntä rehellisyydestä nyökkäämällä ja päästämällä hymyn kasvoilleen, mistä Milva tajusi hänen arvostavan häntä.

KULTTIMAINEESEEN NOUSSUT SAAGA JATKUU

Mellakkaan päättyneessä Thaneddin velhokokouksessa pahoin loukkaantunut noituri Geralt toipuu Brokilonin metsässä dryadien hoivissa, kun hän saa kuulla, että Nilfgaardin keisari on siepannut hänen kasvattityttärensä, prinsessa Cirin, ja aikoo naida hänet.

Uskollinen bardi Valvatti ja rivakka metsästäjänainen Milva kumppaneinaan Geralt lähtee vaiheikkaalle matkalle kohti vihollisen valtakuntaa etsimään Cintran kuningashuoneen ainoaa perillistä.

Samaan aikaan naispuoliset velhot punovat juoniaan taikuuden tulevaisuuden pelastamiseksi ja sota riehuu raivokkaana joka suunnassa. Mutta missä on oikeasti Ciri, jota kaikki tahot tuntuvat tavoittelevan?

Eurooppalaisen nykyfantasian merkkipaaluihin kuuluva, kriitikoiden ylistämä, lukijoiden rakastama ja moninkertaisesti palkittu Noituri-sarja jatkuu viidennessä kirjassaan yhtä säväyttävän maanläheisenä ja purevan hauskana kuin edelliset osat.

84.2 WWW.WSOY.FI
ISBN 978-951-0-40458-4